

Casandra Ioan, *Ucenicul Vânător* (3)

Asul din mânecă

O mască fisurată
recompune mai bine corp și suflet...
O prefer celei zidite și atașate de figură,
încarnată în jaful de zi cu zi
produs asupra sinelui.

De aceea eu iau în spinare totul,
șancru și șpan
plus rebuturile ce-mi împânzesc
fleșcăitele flash-backuri.

De aceea te iubesc
în dezghețarea materiei
cu iarbă, cu pământ, pe după stele, de după nori
apărând și dispărând
mă văd... pe alocuri,
te văd... pe la cusături
respirând imbujorat în căptușeala-ți,
făcând gesturi cu încheieturile
la care atârnă în lanțuri, docili,
caii pintenogi ai faptei.

Ai mâinile zgâriate și buze aspre
și știi că a ai menirea
să ocrotești
aripa de fluture
de sub pasta mulajului.